కథా కౌముది

టిప్పూ -ఆయేషా-నేను

-వి.బి.సౌమ్య

"కలయో నిజమో వైష్ణవమాయో...తెలిసీ తెలియని అయోమయములో.." - పాట వినిపిస్తోంది. ఉలిక్కిపడ్డాను. అరక్షణం పట్టింది, సెల్లు మ్రోగుతోందని అర్థమవడానికి. నాకేదో ప్రపంచ మార్పిడి జరిగినట్లనిపించింది. అరక్షణం తేడాలో ప్రపంచం కూలిపోయినా ఆశ్చర్యం లేదు. కానీ, మారిపోవడం? "కలయో నిజమో వైష్ణవ మాయో... " మళ్ళీ సెల్లు పాటందుకోవడంతో ఎత్తాను.

"హే! ఏమైపోయావ్? ఉన్నట్లుండి కనపడకుండా పోయావేంటి?"

"......"

"మాట్లాడవేంటి? ఎక్కడున్నావసలు?"

".............."

"ఓహ్! కనిపించావు. వస్తున్నా ఉండు." - ఫోన్ పెట్టేసిన శబ్దం.

ఫోన్ ఎత్తానే కానీ, నాకు కలిగిన గందరగోళం నుండి తేరుకోలేకపోయాను. ఎదురుగా చూస్తే ఏముందీ - గబగబా మెట్లు ఎక్కుతున్న అన్వేష్!

"ఏమిటి? ఫోన్‌లో ఏం మాట్లాడవే? నాకెంత కంగారు పుట్టిందో తెల్సా!" అన్వేష్ నన్ను పట్టుకుని ఊపేస్తున్నాడు.

"......" - నాకేమిటో రెండు ప్రపంచాల మధ్య మారుతున్నప్పటి సంధికాలంలో ఉన్నట్లుంది.

"మధూ...మధూ.." అన్వేష్ మరోసారి గట్టిగా చేతిని లాగడంతో ఈతరాక గిలగిలాకొట్టుకుంటున్న మనిషిని ఒడ్డుకు చేర్చితే ఎలా ఉంటుందో అలా, ఉన్నట్లుండి, నేనింకా బ్రతగ్గలను, బ్రతుకుతున్నా - అన్న స్పృహ కలిగినట్లయింది.

ఎదురుగుండా అతని కళ్ళలో ఖంగారు, భయం స్పష్టంగా తెలుస్తున్నాయి.

"మధూ, ఏమిటలా చూస్తున్నావ్?"

"అన్వేష్!" - నా అరుపు నాక్కూడా గట్టిగానే వినిపించింది.

"ఏమైంది మధూ?"

"అన్వేష నువ్విక్కడ.... ఇంతసేపూ ఏమైపోయావ్? వాళ్ళెవరూ? వాళ్ళేరీ?"

"ఎవరు? ఎక్కడ?" అటూ ఇటూ చూశాడు అన్వేష్.

టూరిస్టులతో నిండి ఉంది ప్రదేశమంతా. పిల్లలు ఆడుకుంటున్నారు. జంటలు ఏదీ పట్టించుకోక కబుర్లాడుకుంటున్నారు. జట్లు జట్లుగా మిత్ర బృందాలు కూడా నవ్వుకుంటూ మాట్లాడుకుంటున్నారు. అసలు నేనిక్కడున్నానేమిటి?

"ఎవరు మధూ? ఏమైంది నీకు?"

"నేను-ఇక్కడికెలా వచ్చాను అన్వేష్?" -నా మాటల్లోని నిస్సహాయత అన్వేష్‌కి తన నిస్సహాయతను గుర్తుచేసినట్లుంది.

"నాకేం తెలుసు మధూ? అసలు నాకు నువ్వు ఎక్కడికెళ్ళావో తెలిస్తేగా..."

"మరి, బామ్మగారేరీ?"

"ఎవరు?"

"అదే, ఈ భవనం యజమానురాలు."

"ఈ కుటుంబంవారెవరూ ఇక్కడ ఉండరుగా..ఇది టూరిజం వాళ్ళు దత్తత తీసుకుని చాలా సంవత్సరాలైందే.."

"మరిందాక ఆ కథంతా చెప్పినావిడో?"

"ఏ కథ?" అడిగాడు అన్వేష్ విసుగ్గా. ఇంతలో మాతో కూడా వచ్చిన మిగితావారు కూడా అటువైపు నుండి వస్తూ కనిపించడంతో ఇక, వాళ్ళతో కలవక తప్పలేదు.

కానీ, ఆవిడెక్కడ? ఆయనెక్కడ? అన్న సందేహం నన్ను వదల్లేదు.

అప్పటికే చీకటి పడుతోంది. దానితో అందరం కారెక్కేశాం. బయట చల్లటి మంచు. ఏమీ తోచక, కారు కిటికీపై మంచు బొమ్మలు వేయడం మొదలుపెట్టాను.

"ఏయ్! ప్లీజ్! తుడిపేయ్! ఇటీజ్ స్కేరీ!" - రేఖ అరుపుకి వెనక్కి తిరిగాను.

కారు అవతలి కిటికీలో టిప్పుసుల్తాన్ - మిస్టర్ రేఖ కూడా నాపనిలోనే ఉన్నట్లు ఉన్నాడు. నావైపు కిటికీని చూస్తే, ఇందాకటి బామ్మగారిలా అనిపించింది.

"వీళ్ళిద్దరూ మళ్ళీ ఒకర్నొకరు ఇలా పులుకూ పులుకూమని చూసుకోవడం మొదలుపెట్టారన్నమాట!" - నాలో నేనే గొణుక్కున్నాను.

ఇంతలో రేఖ వచ్చి రెండు బొమ్మల్నీ తుడిపేసింది. మళ్ళీ ప్రపంచ మార్పిడి. ఈసారి తుడిచిపెట్టుకుపోయిన ప్రపంచంలోకే మళ్ళీ.

"ఏంటి మధూ ఆలోచిస్తున్నావ్?"

"వీళ్ళిద్దరూ మళ్ళీ కనిపించారేంటా? అని" - మనసులో అనుకుంటున్నది పైకే అనేశాను.

"ఏ ఇద్దరూ?"

- కార్లో ఉన్న ముగ్గురూ ఒకేసారి అన్నారు. డ్రైవ్ చేస్తున్న అన్వేష్ ఉన్నట్లుండి కారు ఆపేశాడు. ఏమైందా? అని బయటకు చూస్తే - పంజాబీ డాబా!

అందరం లోపలికెళ్ళి, కూర్చుని ఆర్డర్లు ఇచ్చేశాక - మళ్ళీ రేఖ అడిగింది

"ఇంతకీ ఇద్దరెవరో చెప్పావు కాదు"

"తనకేదో అయింది. ఇందాకటినుంచీ అదో మాదిరిగా ఉంది." - అన్నాడు అన్వేష్.

"నాక్కూడా చెప్పుకుంటే కాస్త రిలీఫ్‌గా అనిపించి బీపీ డౌనవుతుందేమో అనిపిస్తోంది..." అన్నాన్నేను వెంటనే.

"...." - అందరూ ఆతృతగా నావైపే చూస్తున్నారని అర్థమైంది. ఇక చెప్పడం మొదలుపెట్టాను. మనసు దాదాపు ఒక గంటన్నర వెనక్కెళ్ళింది.

✱✱✱

ట్రెకింగ్ అంతా అయాక, కాసేపు అలా తిరుగుదాం అని పరిసరాన్వేషణ మొదలుపెట్టాము. అలా నడుస్తూ నడుస్తూ ఒక భవనం వైపుకి వచ్చాన్నేను. "టిపు సుల్తాన్ యూజ్డ్ టు కం హియర్" విదేశీ టూరిస్టులకి స్వదేశీ గైడు కన్నడ యాస ఉన్న ఇంగ్లీషులో చెప్పుకొస్తున్నాడు. అది విని, కుతూహలం కలిగి, ఆగాను. అది చూస్తే, పాడుబడ్డ ఎగువ మధ్య తరగతి ఎర్రరాతి ఇల్లులా ఉంది. ఇప్పటికే రకరకాల మొలకలతో ఆకుపచ్చగా మారింది. ఆ గైడు ఒక పక్క వాళ్ళకి ఊదరగొడుతున్నాడు - "టిపు ఈజ్ దిస్...దట్..వాట్నాట్..." అని. మళ్ళీ భవనం వైపుకి తిరిగాను.

ఒక చక్రవర్తి వచ్చి అక్కడ నివసించే మాట అటుంచితే, కనీసం ఆయనొచ్చి చూసేంత దృశ్యం కూడా లేదీ భవనానికి, అనిపించింది.

"అంతా ట్రాష్, టిపూ అసలు వచ్చే ఉండడు ఈ భవనానికి..." అనుకున్నా. తరువాత తల్చుకుని నవ్వుకోడానికి పనికొస్తుందని, ఫొటో తీశాను. కెమెరా కిందకు దించగానే, ఎదురుగ్గా ఒక ముసలావిడ రుసరుసలాడుతూ బయటకొస్తోంది. వెనుక ఒకాయనెవరో - వీజీపీ గోల్డెన్ బీచ్‌లో -చాలా సేపు కదలకుండా బొమ్మలా ఉండి, ఉన్నట్లుండి కదిలి భయపెట్టే అతన్లా ఉన్నాడు. మొహం చూస్తే ఎక్కడో చూసినట్లుంది - టిప్పూ సుల్తాన్ గుర్తొస్తున్నాడు - సంజయ్ ఖాన్ గుర్తొస్తున్నాడు...

"ఇతగాడెవరో, వేషం బానే వేశాడు.." అనుకున్నాను.

ఇక, ఇటు వస్తున్న పెద్దావిడ - హిందీ సినిమా బామ్మగారు జోరా సెహగల్‌లా ఉంది. రావడమైతే రుసరుసలాడుతూ వచ్చింది కానీ, నన్ను చూడగానే నవ్వుతూ - "తెలివైనదానివే!" అన్నది.

నేను కాస్త అవాక్కైన మాట నిజం.

"ఇన్నాళ్ళలో ఇలా చూసీ చూడగానే ట్రాష్ అన్నవారు లేరు..." - అందావిడ.

"నేను మాత్రం, ఎక్కడన్నా? ఎప్పుడన్నా? మనసులో అనుకున్నదేగా..." - అనుకున్నాను.

"ఆయన్ని చూశావా? ఆయనదీ ఇదే గోల - ఇదంతా బూటకమని..." అందావిడ.

"అసలు ఆయనెవరండీ?" అన్నాన్నేను.

"నిజం చెప్పమంటావా? భయపడకూడదు మరి. పారిపోకూడదు. నాకు అంతా చెప్పేయాలని ఉంది. ఏళ్ళ తరబడి నాలో దాచిన నిజాన్ని బయటపెట్టాలని ఉంది."

"చెప్పండి" అన్నాను నిబ్బరంగా.

"ఇదంతా నిజంగా అబద్ధమే. టిపూ ఇక్కడెప్పుడూ నివసించలేదు. అసలు ఈ భవనం చూడనైనా చూడలేదు."

"మీకెలా తెలుసు?"

"ఈ భవనం నాదే కథ నేను సృష్టించిందే!"

"వ్వాట్?"

"హహహ...నమ్మడం కష్టం కదూ...."

"నమ్మడం కష్టం కాదు - నమ్మించడం కష్టం. అయినా, ఇది కథ అని నమ్మడం కష్టం కాదు. భవనం మీదంటే నమ్మడమే కాస్త అనుమానాస్పదం" - అన్నాన్నేను సీరియస్‌గా.

"ఏం?"

"మొదట - మీరెంత ముసలివారైనా ఇన్ని వందల ఏళ్ళు బ్రతకడం కష్టం. రెండు - దయ్యాలైతే ఇలా పట్టపగలు - ముందున్న కాళ్ళతో కనబడవంటారు కదా. మూడు - మీకిదంతా చేయడం, ఇప్పుడు నాకు చెప్పడం వల్ల ఒరిగేదేమిటి? ఈసరికి మీ బోటి వాళ్ళకి నేను భయపడను అని అర్థమై ఉండాలి..." - అన్నాన్నేను.

"నువ్వు నమ్మినా, నమ్మకున్నా, నేను ఈ భవనం యజమానురాలిని. కావాలంటే ఆయన్నడుగు."

"పిల్లికి ఎలక సాక్ష్యం అంటే ఇదే కాబోలు - ఆయనెవరు? టిప్పు సుల్తానా?" అన్నాన్నేను.

"ఆయనే!" అందావిడ.

ఆయనింకా అక్కడే నిలబడి మా ఇద్దర్నీ చూస్తూ నిలబడి ఉన్నాడు.

"ఆయేషా! ఎవరీ అమ్మాయి? ఏమిటి ఆమెతో మాటలు?"

- ఈయన టిప్పు అట, ఆమె ఆయేషా అట. ఈ భవనం ఈవిడదట. వీళ్ళకి నన్ను చూస్తే ఆటలా ఉంది కాబోలు. అంత వెర్రిదానిలా కనిపిస్తున్నానా?

నా అసహనం అర్థమైనట్లు ఉంది ఆవిడకి -

"అమ్మాయ్! నమ్మడం కష్టమే, నాకు తెలుసు. కానీ నమ్మాలి."

"ఏవిటది నమ్మేది?, సరే....చెప్పండి.." అన్నాను, ఏదో, టైంపాస్, అనుకుని. పిచ్చివాళ్ళ మాటల్లో కూడా ఒకోసారి గొప్ప సంగతులు తెలుస్తాయంటారు కదా..

ఆవిడ చెప్పడం మొదలుపెట్టింది:

"కొన్ని వందల ఏళ్ళ క్రితం, ఇదో పల్లెటూరు. మాదో ఉన్నత మధ్యతరగతి కుటుంబం. ఆసరికే నాకు కొంచెం వయసు మీద పడింది. మాదా పెద్ద కుటుంబం. నేను వితంతువును. మగదిక్కు లేని సంసారం. పేరుకి చెట్టంత కొడుకులు ముగ్గురున్నారు కానీ, వట్టి అప్రయోజకులు. వయసు మీద పడే కొద్దీ వాళ్ళ గురించి దిగులు మొదలైంది. ఉన్నదల్లా ఈ భవనం. ఇది అమ్ముకున్నా, ఎన్నాళ్ళు బ్రతుకుతారు వీళ్ళు? మనవల కాలానికి ఇక ఏం మిగులుతుంది?"

"ఏమిటీ, అప్రయోజకపు కొడుకులకి పెళ్ళిళ్ళు కూడానా!" - అన్నాన్నేను ఎకసక్కెంగా.

"అదేంటమ్మా అలా అంటావ్! పెళ్ళి చేయమా ఏమిటి ప్రయోజకుడు కానంత మాత్రాన?"

"ఏం పెట్టి పోషిస్తాడేమిటి పెళ్ళాం పిల్లలను?"

"ఆస్తుంది కదా అని...."

"మరిప్పుడు మనవళ్ళకుండదంటున్నారు?"

"ఇదిగో, అదంతా నీకెందుకు? ఆవిడ చెప్పేదేదో వినక? అది విని, అసలు కథ జనానికి చెబితే, నాకు ఆత్మశాంతి" - మధ్యలో వెనుక నుండి నాటకాలాయన గోల.

"ఇలా అయితే, నే వెళ్ళిపోతా" - నాక్కూడా కోపం వచ్చింది ఆ దబాయింపు చూసి. టిప్పు వేషమేస్తే టిప్పు ఐపోతాడా ఏం?

"ఇదిగో, అంత అనుమానించకు. ఆయన నిజంగానే టిప్పు. కోపం వస్తుంది మళ్ళీ" - ఆయేషా గారన్నారు నాతో.

"యముండ!" లాగా అరుస్తాడు కాబోలు అనుకుని ఊరుకున్నాను. కానీ, ఏమాటకామాటే చెప్పాలి, అవతల మనిషిలో రాజసం ఉట్టిపడుతోంది. అయినా, ముసలావిడ పిల్లలు యూజ్‌లెస్ అయితే ఏం? లూజైతే ఏం? మనకేం సంబంధం లేదుగా, అనుకుని..

"సరే చెప్పండి. తరువాతేమైంది?" - అని అడిగాను.

"ఎక్కడున్నాం...? ఆ...... మా పరిస్థితి చెప్పా కదా. అందువల్ల వీళ్ళకేదో ఏర్పాటు చేసి పోవాలనుకున్నా. ఏం చేయాలో తోచింది కాదు. ఇలా ఉండగా ఒక రోజు సుల్తాన్ గారి ఆస్థాన ముద్ర ఉన్న బండొకటి మా ఇంటి ముందాగింది. సుల్తానంటే - టిప్పు సుల్తానన్నమాట. నాకు భూమ్మీద కాలునిలవలేదు. సుల్తాన్..మనింటికి....! అని మురిసిపోయాను. ఎందుకా? అని భయమేసింది కూడా. ఇంతలో, బండిలోంచి సైనికుడు ఒకడు దిగాడు.

"సుల్తాన్ సేన ఒకటి ఈ ఊరి బైట ఆగి ఉంది. వారితో తెచ్చుకున్న పానీయాలు, మంచి నీరు అయిపోవచ్చాయి. ఈ ఊర్లో కాస్త పెద్దిల్లు మీదొక్కటే కనుక, ఏవన్నా ఏర్పాట్లు చేయాలి" అన్నాడు.

"ఓస్, ఇంతేనా!" అనుకుని, ఆ ఏర్పాట్లేవో చూసి, పంపానతన్ని.

అతను వెళ్ళిపోయిన కాసేపటికే పక్కింటావిడ వచ్చింది - "సుల్తానంతటి వాడు మీ ఆతిథ్యం స్వీకరించాడా? బండిలో సుల్తానొచ్చి తన సేన కోసం ఏర్పాటు చేయమన్నాడట కదా! ఎంత గొప్ప సంగతి కదా!" అంటూ మొదలుపెట్టింది. "సుల్తాన్ బండి వచ్చింది - సుల్తాన్ రాలేదు.." అని నేను చెప్పేంతలో - ఆమె తన కథనం పొడిగించుకుంటూ పోయింది. నిజం చెప్పినా నమ్మేలా అనిపించలేదు. దాంతో నాకో ఆలోచన వచ్చింది. అదే నా కుటుంబాన్ని కొన్నేళ్ళ పాటు ఆదుకుంది." అని చెప్పి ఆమె ఆగింది.

"ఏంటది?" ఆ సరికి ఆమె చెప్పదలుచుకున్నది కొంతదాకా అర్థమైంది. అయినా అడిగాను.

"నువ్వు తెలివైన దానివి ...ఈపాటికి అర్థం చేసుకునే ఉంటావు" - అన్నారు టిప్పుగారు. ఏమిటో, ఈ మనిషిని చూస్తూంటే, టిప్పు ఇలాగే ఉండేవాడేమో అనిపిస్తోంది. ఆ మధ్య దరియా దౌలత్ బాగ్ మ్యూజియంలో చూసిన టిప్పు చిత్రపటం పదేపదే గుర్తొస్తోంది.

"మీకాలపు తెలివితేటలు మాకెక్కడివండీ ఎంతైనానూ..." అనేశాను, ఉభయతారకంగా ఉండేలాగా.

దానికి వాళ్ళిద్దరూ కాస్త సిగ్గుపడ్డం నేను గమనించలేదనుకున్నారేమో..

"అదే, అలా చుట్టుపక్కల ఇళ్ళ వారికి కలిగిన అపోహనే నేను నా కుటుంబానికి భవిష్యత్తులో ఆదాయంగా మార్చాలని నిర్ణయించుకున్నాను" - అని ఇంకా ఆవిడేదో చెప్పబోతూ ఉండగా

"అదే, అదే నాకు నచ్చనిది" - అంటూ టిప్పు అడ్డొచ్చాడు.

"అసలు మీలో మీరు గొడవ పడ్డం ఆపి, సంగతేంటో చెబితే బాగుంటుందని నా అభిప్రాయం.." అన్నాన్నేను.

"ఇంతచెప్పాక, అదొక్కటీ చెప్పడానికేం, చెప్పు ఇక.." అన్నాడు టిప్పు, ఆమె వైపుకి తిరిగి.

"హుం...సరే, నేను చెప్పేది విను, నమ్మినా, నమ్మకున్నా జరిగిందిది..." అనేసి ఆయేషా చెప్పడం మొదలుపెట్టింది.

"టిపూ వచ్చి వెళ్ళిన ఇల్లు అని అప్పటికి మా ఇల్లు గురించి వార్త బాగా ప్రచారంలోకి వచ్చేసింది. జనంలో మాకు కొంత పేరు పెరిగింది. ఇంతలో టిప్పూ యుద్ధంలో మరణించాడు. అందుకే ఈ చుట్టుపక్కల జనాలలో - "టిప్పూ వచ్చిన ఇల్లు.." నుండి... "టిప్పూ వచ్చి కొన్నాళ్ళు ఉండి ఇల్లు.."... "టిప్పూ తరుచుగా వచ్చేవాడట వీళ్ళింటికి.." - ఇలా ఎన్నో కథనాలు వ్యాపించాయి.

నేను ఈ జనాల టిప్పూ అభిమానాన్ని నా కుటుంబానికి జీవనాధారంగా మలచాను. మా ఊరు చుట్టుపక్కల పది ఊర్లకి పెద్ద ఊరని చెప్పా కదా. ఇక్కడ సంత జరిగినప్పుడల్లా చాలామంది వచ్చేవారు. అలాంటప్పుడు మా ఇంటిని ఒక పర్యాటక స్థలంగా మార్చాను. "టిప్పూ కొన్నాళ్ళూ ఉండిన స్థలం" - అన్న ప్రచారం ఎలాగో జరిగిపోయింది కనుక, లోపలికొచ్చే వారికి నామమాత్రపు ప్రవేశ రుసుం పెట్టాను. ఇక దశ తిరిగింది. కొన్నాళ్ళలోనే, క్రమం తప్పకుండా ఆదాయం రావడం మొదలై, మా పరిస్థితి మెరుగుపడ్డది. ఇంటి కింది భాగం ఇలా వచ్చేవారికి వదిలేసి, మేము పై భాగంలోకి మారిపోయాము.

నేను పోయాక కొడుకులూ, కోడళ్ళూ దీనిపై ఆధారపడి కొన్నాళ్ళు బ్రతికారు. అయితే, తరాలు గడిచేకొద్దీ, కాల్రక్రమంలో - చదువులనో, పట్నవాసాలనో - ఏదో ఒక కారణంతో మావాళ్ళు ఒక్కొక్కరూ ఇల్లు వదిలారు. చివరికి ఎవరూ మిగల్లేదు. కానీ, సుల్తాన్ వచ్చి వెళ్ళిన చోటన్న పేరు మాత్రం ఉండిపోయింది. అది జనం నోళ్ళలో నానీ నానీ, ప్రభుత్వం దృష్టికి వెళ్ళి - ఇదిగో, ఇలా పర్యాటక ప్రాంతమైంది." అని చెప్పి ముగించిందావిడ.

"అప్పట్లో ఆత్మరూపంలో మనశ్శాంతిలేక, నా రాజ్యం ఏమైందో, అని తిరుగుతూ ఉన్నప్పుడు, ఇలాగే జనం ఒకచోట దీని గురించి మాట్లాడుకుంటూంటే విని ఇక్కడి కొచ్చాను. తీరా చూస్తే, అసలు నేనెప్పుడు ఈ భవనంలోకే రాలేదు. ఇంట్లో వాళ్ళని నిలదీయాలనుకుని, వెళ్ళినా, వాళ్ళకి నేను కనిపించే శక్తి నాకు రాలేదు. ముసలమ్మ పోయి, తాను కూడా ఆత్మయ్యేదాకా నాకు అవకాశం దొరకలేదు. ఇక ఇప్పుడేం చేస్తాం? ఇలా గొడవపడుతూ ఉండటం తప్ప?" - అని సుల్తాన్ నిట్టూర్చాడు.

"నిజమేనా!" నాకు ఆశ్చర్యం.

"నిజమేనమ్మా! ఇదే మొదటిసారి నేనిదంతా బహిరంగంగా ఒప్పుకోవడం" అంది ఆయేషా!

"కనుక నువ్వే అసలు కథ జనానికి చెప్పి నిజం బయటపెట్టాలి..." అన్నాడు సుల్తాన్.

"మీ బాధ నేనర్థం చేసుకోగలను కానీ, ఈకాలంలో, నేనొచ్చి ఇదంతా చెబితే, ఎవరు నమ్ముతారు?" అన్నాన్నేను.

"నే చెప్పలా...అబద్ధం నిజమై కూర్చుంటే, అది అబద్ధమని నిజం చెబితే ఎవరూ నమ్మరని?" ఆయేషా చురకంటించింది.

దానితో సుల్తాన్ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

❖❖❖

-ఇక్కడిదాకా కథ చెప్పి నేను ఆపాను. మిగితావారంతా - "తరువాతేమైంది?" అన్నారు.

"తరువాత జరిగిన సంభాషణ సరిగా గుర్తు లేదు. కాసేపటికి సెల్లు రింగవడం, అన్వేష్ కనబడ్డం గుర్తుంది. ఇక్కడిదాకా గుర్తున్నది, నా భాషలో చెప్పాను. వాళ్ళు హిందీలో మాట్లాడారు...."

- అందరూ ఒక్కసారిగా నవ్వు, డాబాలో అందరూ ఇటే చూడ్డంతో ఆపారు.

"బాగా చెప్పావే కథ..." అంది రేఖ.

"ఇందాక రేఖ - భయం వేస్తోంది అనేసరికి కథని ఆత్మలతో నింపేసావా?" - అన్వేష్ నవ్వులు.

"ఎంతైనా నీది మంచి ఫర్టైల్ ఇమాజినేషన్" -మిస్టర్ రేఖ.

- ఇదంతా నిజమని చెబితే వీళ్ళు నమ్మరని అర్థమైపోయింది. దాంతో చేసేదేం లేక, వాళ్ళ నవ్వులతో శృతి కలిపాను. మరోసారి అక్కడికెళ్తే, ఆయేషా-సుల్తానూ కనిపిస్తుంది - వాళ్ళకి ఈ కథని జనానికి చెప్పడంలోని ప్రాక్టికల్ లిమిటేషన్స్ గురించి చెప్పాలని నిర్ణయించుకున్నాను.

జనం ఇప్పుడీ కథ నిజమని నేను చెప్పినా నమ్మడం కల్ల కనుక, నిజాన్ని కథ చేసి చెబుతున్నాను... :)

❖❖❖